

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: S.B., státní příslušnost Afghánistán, *zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., eur., advokátem, se sídlem Praha 8, Karolinská 654/2*, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2016, č.j. KRPP-30228-16/ČJ-2016-030022,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem předání do Maďarské nebo Francouzské republiky. Doba zajištění podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 40 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

V podané **žalobě** měl žalobce za to, že rozhodnutí žalované je nezákonné a z tohoto důvodu jej napadal v celém rozsahu. Důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že se žalovaná řádným způsobem nezabývala tím, zda-li je předání žalobce do

Francouzské či Maďarské republiky reálné, tedy zda-li bude přemístění žalobce podle ustanovení článku 28 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 (dále též jako „Nařízení Dublin“) realizovatelné. V rámci této úvahy, se pak žalovaná měla zabývat rovněž tím, zda neexistuje překážka přemístění žalobce do příslušného státu z důvodu, že v tomto státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. V případě zjištění této skutečnosti by přemístění nemohlo být podle ustanovení článku 3 odst. 2 Nařízení Dublin realizováno, ztratilo by svůj účel a stalo se nezákonným.

Dále žalobce uvedl, že požadavek na zkoumání reálného předpokladu přemístění cizince dle Nařízení Dublin nepřímou vyplývá z jeho ustanovení článku 28 odst. 2, kde je uvedeno že, „členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení...“ Dle tohoto ustanovení je jediným účelem zajištění cizince jeho přemístění do příslušného státu. V tomto smyslu bylo judikováno (například v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2015, č.j. 33/ 65 2015- 35), že rozhodnutí o zajištění cizince za účelem předání dle Nařízení Dublin by mělo obsahovat přezkoumatelnou a zdůvodněnou úvahu o tom, zda v konkrétním případě žalobce existuje reálná šance, že dojde ve lhůtách předvídaných v Nařízení Dublin k jeho předání. Žalovaná se této otázce věnuje na straně 5 napadeného rozhodnutí, avšak zcela formálním a obecným způsobem, když v jediném odstavci konstatuje, že v době rozhodování nejsou správnímu orgánu známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarské republiky či Francouzské republiky. Takovou úvahu lze stěží nazvat zdůvodněnou, neboť neobsahuje vymezení žádných bližších skutečností, na jejichž základě k tomuto závěru žalovaná dospěla. Nedostatek důvodu činí úvahu žalované nepřezkoumatelnou, a z tohoto důvodu je podle žalobce napadené rozhodnutí nezákonné.

Na nízkou pravděpodobnost předání žalobce do Francouzské či Maďarské republiky lze naopak usuzovat z údajů zveřejňovaných Ministerstvem vnitra ČR, z nichž vyplývá, že v období od ledna 2015 do ledna 2016 (včetně) zaslala Česká republika Francouzské republice 21 žádostí o předání a ve stejném období byly realizovány pouze 4 transfery. Úspěšnost předání, tak v tomto období dosáhla 10-ti procent. V této souvislosti je třeba si povšimnout, že v období od srpna 2015 do ledna 2016 nebyl realizován ani jeden transfer (z celkem osmi odeslaných žádostí), tedy v období šesti měsíců bezprostředně předcházejících vydání napadeného rozhodnutí je úspěšnost předání podle Nařízení Dublin do Francouzské republiky nulová. Žalobce dále poukazyval na to, že pokud srovnáme toto období s lhůtami, jež Nařízení Dublin pro realizaci předání stanoví, není předání žalobce do Francouzské republiky pravděpodobné. Pokud jde o Maďarskou republiku, této odeslala Česká republika v období od ledna 2015 do ledna 2016 celkem 144 žádostí, avšak bylo realizováno pouze 11 transferu, což představuje pravděpodobnost ve výši necelých osmi procent. Nadto je třeba zohlednit i značně vysoký počet žádostí o předání do Maďarské republiky. Když je obecně známo, že přes území Maďarska prochází velké množství uprchlíků, v důsledku čehož nejsou maďarské úřady schopny žádosti o předání ve stanovených lhůtách vyřizovat. Žalovaná dále na podporu realizovatelnosti předání žalobce uvádí, že zmíněné členské státy jsou podle Nařízení Dublin povinny účastníka řízení převzít a jediné co brání okamžitému předání účastníka řízení, jsou lhůty uvedené v předmětném nařízení. K tomuto je podle žalobce třeba podotknout, že na reálnost žalobcova předání nelze usuzovat z obsahu právního předpisu, jež

se na daný případ aplikuje, kdežto pouze z konkrétních skutkových okolností, neboť již ze své podstaty se jedná o otázku skutkovou.

Žalobce dále namítal, že zde existuje překážka přemístění podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin. Ustanovení čl. 12 odst. 1 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) zaručuje žadatelům o mezinárodní ochranu, že jejich žádost bude rozhodnuta v přiměřené době. Dle údajů zveřejněných Evropským statistickým úřadem (EUROSTAT) bylo v roce 2015 podáno v Maďarské republice celkem 174.455 žádostí o mezinárodní ochranu (viz. první připojená tabulka), přičemž celkem bylo vydáno pouze 3420 rozhodnutí (viz druhá připojená tabulka), a to za situace, kdy v posledním čtvrtletí roku 2015 došlo k významnému poklesu nových žádostí o mezinárodní ochranu (bylo jich podáno pouze 865). Na základě těchto skutečností lze dojít k závěru, že azylový systém v Maďarsku je přetížen natolik, že v případě přemístění žalobce do Maďarské republiky mu nebude moci být zaručeno vydání rozhodnutí v přiměřené době a tím dojde k porušení výše uvedeného ustanovení procedurální směrnice.

I kdyby měl být žalobce přemístěn do Francouzské republiky, je třeba vzít v úvahu skutečnost, že žalobce prošel nejprve přes území Maďarské republiky, kde mu byly sejmuty otisky prstů. Toto vyplývá, jak z vyjádření žalobce ze dne 24. 2. 2016, tak ze zjištění žalované v systému EUODAC. Ze zprávy zveřejněné na internetových stránkách VIDA (Hic Asylum Information Database) vyplývá, že proces podle Nařízení Dublin je ve Francouzské republice aplikován na všechny žadatele o azyl a v této souvislosti je pro určení příslušného státu rozhodující kritérium sejmutí otisku prstů (viz předložená zpráva, strana první). S ohledem na tuto skutečnost, tak nelze vyloučit situaci, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu nebude ve Francouzské republice meritorně vůbec posuzována a tento bude předán do Maďarské republiky, jejíž systém neskýtá záruku projednání žalobcovy žádosti v přiměřené lhůtě a dále trpí dalšími systémovými nedostatky, na něž opakovaně upozorňuje organizace Hungarian Helsinki Committee (viz přiložená zpráva ze dne 18 září 2015).

Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že v případě, že žadatele o azyl přichází ze třetí bezpečné země je možno dle maďarské úpravy jeho žádost odmítnout (bez věcného projednání) a vrátit jej do této země. Dle vládního nařízení č. 101/2015 (VII 21.) považuje Maďarska republika za třetí bezpečnou zemi i Srbsko, přes nějž přichází do Maďarska 99% žadatelů, o azyl, tedy lze předpokládat, že touto cestou prošel i žalobce. Žalobce má za to, že Srbsko nesplňuje podmínky třetí bezpečné země ve smyslu ustanovení článku 38 procedurální směrnice, neboť kvůli nedostatkům srbského azylového systému není prakticky možné v této zemi požádat o mezinárodní ochranu, respektive být uznán za uprchlíka dle Ženevské úmluvy. Na podporu svého tvrzení přikládal žalobce Zprávu rady vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze srpna 2012 (dosud nebyla revidována a zůstává tedy v platnosti), z níž vyplývá, že v období od roku 2008 do roku 2012 nebyla v Srbsku žádné osobě přiznána mezinárodní ochrana. V závěru této zprávy Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky doporučuje, aby Srbsko nebylo považováno za bezpečnou třetí zemi a státy se zdržely vracení žadatelů o azyl do Srbska na základě tohoto konceptu.

Další nedostatky maďarského azylového systému žalobce spatřoval v tom, že žádost o mezinárodní ochranu lze věcně projednat v tzv. zrychleném řízení, které vyústí

v rozhodnutí, proti němuž neexistují účinné prostředky nápravy. To je dáno jednak extrémně krátkými lhůtami k podání žaloby k soudu (7 dní a absencí automatického odkladného účinku žaloby). Délkou lhůty pro podání správní žaloby v případě řízení ve věci mezinárodní ochrany se zabýval Ústavní soud ČR ve svém plenárním nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, a to konkrétně sedmi denní lhůtou pro podání žaloby proti rozhodnutí, jímž se žádost o mezinárodní ochranu zamítá jako zjevně nedůvodná. Předmětné rozhodnutí vyjádřil Ústavní soud názor že „posuzované ustanovení zákona o azylu tím, že omezuje právo žadatele domáhat se u soudu ochrany svých práv, stanovením nepřiměřeně krátké lhůty pro podání žaloby, ve své podstatě činí proklamovanou soudní ochranu pouze iluzorní“. Žalobce má za to, že tento závěr dopadá i na případ maďarské úprava tzv. zrychlené azylové procedury a jejích opravných prostředků.

V neposlední řadě pak žalobce poukazoval na skutečnost, že v případě rozhodování o žádosti udělení mezinárodní ochrany nelze prostředek soudního přezkumu považovat za efektivní ve smyslu ustanovení článku 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“), pokud jeho podání nemá automaticky odkladný účinek. Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2007 (Gebremedhin v. Francie č. 25389/05) tuto problematiku vyložil tak, že pokud může stát rozhodnout o navrácení cizince do země, kde by mu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy, musí mu být poskytnut prostředek nápravy, který má automaticky, tedy ze zákona, odkladný účinek (viz bod 66. uvedeného rozhodnutí)

Na nevyhovující stav maďarské azylové úpravy poukazuje i skutečnost, že Evropská komise zahájila proti Maďarsku řízení pro porušení práva EU (viz příložené tiskové prohlášení z 10. 12. 2015). Existenci systémových nedostatků maďarské úpravy azylového řízení konstatoval například Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 14. ledna 2016, č.j. 40 Az 97/2015-82, když shledal, že žalobce není možno do Maďarské republiky předat.

Mimo právní úpravy azylové procedury se Hungarian Helsinki Committee vymezuje k podmínkám, které panují v přeplněných uprchlických táborech v Maďarsku (viz zpráva ze srpna 2015), když například v Debrecenu s kapacitou 800 míst bylo umístěno 1.800 cizinců ve špatných hygienických podmínkách bez jakékoliv cílené pomoci. Ohledně špatných podmínek přijetí v Maďarsku svědčí i prohlášení maďarské vlády ze dne 18. 3 2016, když tato zvažuje uzavření některých azylových center (viz příložený článek ze serveru novinky.cz). V případě přemístění žalobce do Maďarska hrozí, že mu nebude během probíhajícího azylového řízení zajištěno žádné ubytování či jiná materiální podpora a bude tak vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy.

S ohledem na výše uvedenou skutečnost se podle žalobce jeví jako nepravděpodobné, že by mohlo být přemístění žalobce do Francouzské či Maďarské republiky realizováno, neboť by to bylo v rozporu s ustanovením čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin. Zajištění žalobce tak ztrácí svůj účel a stává se nezákonným.

Žalobce žádal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná uvedla, že žalobce byl zajištěn 26. února 2016 za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 129

odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Účelem zajištění žalobce je jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Žalobce namítal, že zajištění je nezákonné, neboť se žalovaná řádným způsobem nezabývala tím, zdali je jeho předání do Francouzské či Maďarské republiky reálné, tedy zda-li bude přemístění žalobce dle ustanovení článku 28 odst. 2 Dublinského nařízení realizovatelné. Žalovaná byla přesvědčena o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobce, neboť dosažení cíle zajištění, tedy předání žalobce podle Dublinského nařízení, je reálné. V odůvodnění zajištění se žalovaná zabývala na straně 5 zajištění v odstavci „realizovatelnost předání účastníka, doba zajištění“ otázkou realizovatelnosti předání žalobce do Francouzské republiky popř. do Maďarské republiky. Není důvod se domnívat na základě statistických údajů, že předání žalobce je nereálné, jelikož je nutné posuzovat každý případ zvlášť a statistika není zákonným obligatorním podkladem pro rozhodování o zajištění. Zároveň žalovaná 25. února 2016 zaslal podnět k zahájení řízení podle Dublinského nařízení vedený ve spisu pod pořadovým číslem 15. Dne 1. března 2016 bylo žalované doručeno oznámení o zahájení řízení podle Dublinského nařízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č.j. OAM-280/DS-PR-2016, ve spise pod pořadovým číslem 19, kde byl oznámen postup podle Dublinského nařízení a zaslána žádost o přijetí žalobce do Maďarska. Dne 22. března 2016 bylo žalovanému doručeno oznámení o zahájení řízení podle Dublinského řízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č. j. OAM-280/DS-PR- 2016, ve spise pod pořadovým číslem 22, kde bylo konstatováno, že nejpozději 28. dubna 2016 bude realizováno předání do Maďarska na základě zákonných lhůt pro vydání a nabytí právní moci rozhodnutí o předání žalobce podle Dublinského nařízení. S žalobcem je zároveň vedeno správní řízení ve věci povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Žalovaná byla přesvědčena, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá na území České republiky žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat, nemá ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, z čehož vyplývá nebezpečí, že by žalobce mařil a ztěžoval realizaci předání do Maďarska podle Dublinského nařízení. Zároveň německá strana uvedla, že žalobce není žadatelem o azyl v Německu, což je ve spisu uvedeno pod pořadovým číslem 14. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnicí Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam PČR Krajského ředitelství PČR, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 2. 2016, podle něhož byla v 12:56 hod. kontaktována hlídka Policie ČR provádějící službu dle instruktaže na SVP D5 v úseku Černice – DHP a od 12:30 v úseku DHP – Sv. Kateřina, že po D5 směr Spolková republika Německo by měl jet autobus s RZ ... zelené barvy. V autobusu se měl dle informací nacházet cizinec nejspíše Pákistánské nebo Afgánské národnosti, který je agresivní. Hlídka zastavila předmětný autobus a zjistila, že se jedná o linkový autobus MEiNFERNBUS FLIXBUS Č. 084 SMĚR Praha – Essen. Hlídka následně kontaktovala řidiče autobusu, s tím, že si provede kontrolu cestujících a současně s tím, se zeptala řidiče, zda měl s nějakým cestujícím problém. Řidič hlídce sdělil, že nikoliv, cesta probíhala v pořádku. Pouze v zadní části na levé straně se nacházel cizinec, který měl dle jeho slov divný doklad. Vzhledem k tomu, že cizinec neměl být agresivní a ani v době příchodu policie nejevil žádné známky agresivity, hlídka zvolila taktiku zákroku kontrolou cestujících s ohledem na čl. 21 Schengenského hraničního kodexu. Shora uvedený cizinec, resp. žalobce hlídce předložil pouze list o rozměru A4 s fotografií a názvem Attestation de Demande d'asile procedure normale, jež je součástí správního spisu. List byl vydán Francouzskou republikou. Na listu se nacházelo identifikační číslo, jméno a podpis žalobce, číslo vydaného listu, razítko Francouzské republiky. Platnost od 4. 2. 2016 do 3. 3. 2016. Žádný jiný doklad totožnosti s platným vízem u sebe žalobce neměl. Dále u sebe měl žalobce elektronickou jízdenku z Prahy do Frankfurtu s přestupem v Nurembergu.

Následně dne 24. 2. 2016 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení a na základě usnesení č.j. KRPP-30228-7/ČJ-2016-030022 mu byl ustanoven tlumočnick Didarshah Said. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, č.j. KRPP-30228-8/ČJ-2016-030022 z něhož vyplývá, že při jeho sepsání byl přítomen tlumočnick a žalobce byl poučen o svých právech a povinnostech. Ve svém vyjádření žalobce uvedl, že v červenci 2015 přicestoval do Německa z Rakouska vlakem a do Rakouska se dostal z Maďarska také vlakem. Ihned jakmile přijel do Německa, požádal o azyl. V Německu dochází na jazykový kurz. Vzhledem k tomu, že ve Frankfurtu měli prázdniny, tak se rozhodl, že se podívá do Francie a vyjel autobusem do Paříže začátkem února na 15-ti denní výlet. Dne 22. 2. 2016 chtěl z Paříže odcestovat zpátky do Frankfurtu v Německu. V autobuse, ale usnul, přejel cílovou stanici a dostal se až do Prahy. Zde si koupil lístek na autobus, aby se mohl vrátit zpět. Dne 23. 2. 2016 asi v 11:00 hodin odjel autobusem z Prahy do Frankfurtu. Zhruba asi po dvou hodinách jízdy z Prahy, byl policií zastaven autobus za účelem kontroly, kde policisté prováděli kontrolu cestujících. Žalobce jim ukázal papíry, které měl z Francie, a oni jej poté odvezli. K otázkám žalované uvedl, že poprvé zažádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Provedli tam nějaké úkony, avšak nevěděl, zda to byla žádost o azyl. Po druhé požádal, když se dostal do Německa, neboť tato země byla jeho cílovým státem. K papíru, který měl při sobě při kontrole, uvedl, že tento dostal, když jel do Paříže a nevěděl, co je to za papír. Dále uvedl, že v Maďarsku vědomě o mezinárodní ochranu nežádal, byly mu sebrány otisky prstů, ale nevěděl z jakého důvodu. Totéž se stalo ve Francii, kde rovněž o mezinárodní ochranu nežádal. O tu vědomě požádal pouze v Německu. Do České republiky nechtěl přicestovat. Usnul v autobuse a vystoupil až v Praze. Z rodné země vycestoval z toho důvodu, že měl v Afganistánu krejčovskou dílnu a po obsazení jeho města příslušníky Talibanu po něm chtěli, aby jejím vojákům šil uniformy. To však odmítl a stal se tak nepohodlným a z důvodu strachu o svůj život opustil rodnou zemi. Vycestoval sám. Na území ČR se pohyboval také sám.

Nemá zde žádné příbuzné. Žalobce chtěl dobrovolně vycestovat do státu, kde požádal o mezinárodní ochranu. K doplnění svého vyjádření žalobce uvedl, že francouzská policie při sepsání dokumentu, kterému nerozuměl a prokázal se jím Policii ČR, došlo k záměně jeho křestního jména, ve skutečnosti se jmenuje M.B. Pod tímto jménem je evidován jako žadatel o azyl.

Dále je součástí správního spisu odpověď Oddělení mezinárodních vztahu ze dne 25. 2. 2016, kde je uvedeno, že dle sdělení spolkové policie žalobce neprochází v evidencích Spolkové republiky Německo, není žadatelem o azyl. Z Oddělení mezinárodních věcí SAD žalovaná obdržela odpověď, že žalobce požádal dne 1. 1. 2016 o azyl.

Dne 25. 2. 2016 žalovaná rozhodla o zajištění cizince za účelem předání do Maďarské nebo Francouzské republiky podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to na dobu 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při rozhodování o zajištění za účelem předání dle ustanovení § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán vycházel ze zjištění, že dne 23. 02. 2016 byl účastník řízení kontrolován v autobusové lince Meinfernbus Flixbus č. 084. který byt zastaven hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“). Hlídky OPKPE předložil pouze list A4 s fotografií č. 0028761 s názvem „Attestation de demande d'asile procedure normale“ (přeloženo z francouzštiny „Certifikát žádost o azyl běžný postup“) vydaný Francouzskou republikou dne 04. 02. 2016 splatností do 03. 03. 2016. Žádný jiný doklad totožnosti, který by účastníka řízení opravňoval k pobytu na území České republiky, hlídky nepředložil. Z tohoto důvodu byl účastník řízení vyveden z autobusu a dne 23. 02. 2016 v 13:10 hodin zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., zákona o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“). Účastník řízení byl eskortován na OPKPE, kde bylo provedeno daktyloskopování na stanici LSSR a otisky porovnány v systému Eurodac, kde byl nalezen 2x HIT HU1330016362213 a FR17503938119. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán s účastníkem řízení zahájil správní řízení ve věci povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože podle výsledku daktyloskopování na stanici LSSR jednoznačně vyplývá, že účastník řízení je žadatelem o azyl v jiném členském státě a tudíž se na jeho případ vztahuje postup dle nařízení EU č. 604/2013. Dále žalovaná vycházela z Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaném dne 24. 02. 2016 pod č.j. KRPP- 30228-8/ČJ-2016-030022 (dále jen „vyjádření“)

Jelikož účastník řízení na území České republiky pobývá bez povolení k pobytu, v Maďarské republice a Francouzské republice probíhá řízení o mezinárodní ochraně, jsou dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do Maďarské republiky, do Francouzské republiky a dle vyjádření účastníka řízení i do Spolkové republiky Německo dle nařízení EU č. 604/2013. tj. předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Povinnost Maďarské, Francouzské, popř. Spolkové republiky Německo převzít účastníka řízení vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013. Z výše uvedeného je zřejmé, že jsou splněny podmínky zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu, protože

účastník bude předán podle přímo proveditelného právního předpisu Evropských společenství, konkrétně podle nařízení EU č. 604/2013.

Dne 25. 02. 2016 obdržel správní orgán odpověď z Oddělení mezinárodních vztahu Schwandorf, kde je uvedeno, že účastník řízení neprochází evidencí Spolkové republiky Německo a není tam žadatelem o mezinárodní ochranu. Dále bylo uvedeno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu ve Francii od 01.01.2016. Dne 25. 02. 2016 bylo telefonicky prověřeno přes Oddělení mezinárodních vztahů Schwandorf, zda pod identitou M.B. (uvedenou ve vyjádření) účastník řízení žádal v Německu mezinárodní ochranu. Správnímu orgánu bylo sděleno, že ani pod touto identitou není v Německu znám jako žadatel o mezinárodní ochranu. Žalovaná měla na základě výše zjištěných skutečností za to, že jsou dány důvody pro zajištění dle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Maďarské nebo Francouzské republiky.

K posouzení vážného nebezpečí útěku a použití mírnějších donucovacích opatření žalovaná uvedla, že účastník řízení pobýval dne 23. 02. 2016 na území České republiky neoprávněně bez víza a bez cestovního dokladu. Účastník řízení ve svém vyjádření uvedl, že požádal v červenci roku 2015 o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo pod identitou M.B., nar. ... odkud v únoru roku 2016 vyjel na výlet do Paříže ve Francii. Zde jej kontrolovala hlídka místní policie a vydala mu nějaký dokument vystavený na jméno S.B. nar. ... (ve spise pod č. 2) byly mu sejmuty otisky prstů a následně se chtěl vrátit zpět do Frankfurtu v Německu a omylem se dostal do České republiky. Účastník řízení měl pozitivní EUODAC HIT, a to ve Francii a Maďarsku, kdy na toto uvedl, že vědomě žádal o azyl pouze v Německu. V ostatních případech prý nevěděl, z jakého důvodu mu byly sebrány otisky prstů a jaké dokumenty podepisuje. Účastník řízení uvedl, že má sebou finanční hotovost ve výši asi 200 Eur. Jedná se o jeho jediné finanční prostředky. Účastník řízení uvedl vědomě nepravdivé údaje týkající se podané žádosti o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, kdy konstatoval, že v Německu žádal o mezinárodní ochranu pod identitou M.B. Tato skutečnost byla telefonicky ověřena přes Oddělení mezinárodních vztahů Schwandorf, kdy bylo zjištěno, že ani pod touto totožností není veden ve Spolkové republice Německo jako žadatel o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedených skutečností je z jednání účastníka řízení zřejmé, že existuje vážné nebezpečí útěku, tak jak je uvedeno v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Při zvažování přiměřenosti zajištění správní orgán konstatoval, že účastník řízení ve svém vyjádření mimo jiné uvedl, že chce zpět do Spolkové republiky Německo, kde dle jeho tvrzení podal žádost o mezinárodní ochranu. Zkoumáním této skutečnosti bylo zjištěno, že ve Spolkové republice Německo není účastník ani pod jednou jím uváděnou identitou veden jako žadatel o mezinárodní ochranu. Účastník řízení se chce vrátit do Spolkové republiky Německo, přestože není oprávněn ke vstupu na toto území. Do Francie a Maďarska, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, se vrátit nechce. Z tohoto důvodu správní orgán konstatoval, že dle § 123b odst. 4 zákona o pobytu správní orgán zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží. Správní orgán byl přesvědčen, že zajištění je přiměřené konkrétním okolnostem případu, protože z chování účastníka řízení vyplývá důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Jako žadatel o mezinárodní ochranu v Maďarské republice a následně ve Francouzské republice byl povinen setrvat v jedné z těchto republik. Na další

cestu se vydal, ačkoli neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech a má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

Žalovaná se zabývala i otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatovala, že v době rozhodování jí nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarské popř. Francouzské republiky. Uvedla, že v současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarská nebo Francouzská republika je povinna účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 má přebírající strana (Maďarská nebo Francouzská republika) na odpověď lhůtu dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti a lhůtu na přijetí žadatele šest týdnů od vyhovění žádosti.

Závěrem správní orgán konstatoval, že při svém rozhodování vážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a vážil všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Správní orgán hodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva. Správní orgán bez pochybností rozhodl, že jsou splněny důvody pro zajištění účastníka řízení podle § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a podle nařízení EU č. 604/2013.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

K námitce žalobce, že úvaha žalované o tom, zda existuje reálný předpoklad k jeho předání ve lhůtách předvídaných v Nařízení Dublin je pouze zcela formální a obecná, kdy toto činí napadené rozhodnutí ve svém důsledku nezákonným, soud uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správního vyhoštění. Podrobně se touto povinností správních orgánů zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150. V předmětném rozsudku byla sice řešena situace stěžovatelky, jež byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Nicméně v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl také k závěru, že „Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností,

jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobce do Francouzské nebo Maďarské republiky, které jí byly v době rozhodování o zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadeném rozhodnutí samostatný odstavec nesoucí název „Realizovatelnost předání účastníka řízení, doba zajištění“, kde uvedla, že „Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150. [2524/2012 Sb. NSS) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarské popř. Francouzské republiky. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarská nebo Francouzská republika je povinna účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 má přebírající strana (Maďarská nebo Francouzská republika) na odpověď lhůtu dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti a lhůtu nu přijetí žadatele šest týdnů od vyhovění žádosti.“

Žalovaná tedy překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání cizince alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalované nebyly známy žádné překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžité ho předání žalobce do Maďarské či Francouzské republiky je povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013.

K argumentaci žalobce, že na nízkou pravděpodobnost předání žalobce do Francouzské či Maďarské republiky lze usuzovat z údajů zveřejněných Ministerstvem vnitra ČR soud konstatuje, že i v případě, že by v žalobcem tvrzeném období leden 2015 až leden 2016 bylo zasláno Francouzské republice 21 žádostí o předání a ve stejném období byly realizovány 4 transfery a Maďarské republice bylo za stejné období zasláno celkem 1446 žádostí, a však realizováno pouze 110 transferů ze statistických dat za minulé období, by nebylo možné, bez dalšího dovodit, že v konkrétním případě žalobce k realizaci správního vyhoštění nemůže dojít.

Soud se neztotožnil s úvahou žalobce, která by fakticky vedla k tomu, že pokud je předání cizince do určité země původu často neúspěšné, pak by měly české státní orgány na toto předání zcela rezignovat ve vztahu k dalším cizincům, jež by měli být do této země předání, resp. by měly rezignovat právě na ty kroky, které mají realizaci předání cizince umožnit a mezi něž patří i zajištění těch cizinců, u nichž je důvodný předpoklad, že by mohli mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o předání cizince, stejně jako je tomu v případě žalobce. Nelze přitom shledat, a ani stěžovatel to netvrdí, že je předání cizince z ČR do Francouzské nebo Maďarské republiky neúspěšné vždy, a že je tedy jeho úspěšnost zcela vyloučena.

S ohledem na shora uvedené není důvodná ani argumentace žalobce, že na reálnost žalobcova předání nelze usuzovat z obsahu právního předpisu, jež se na daný případ aplikuje, kdežto z konkrétních skutkových okolností. Žalovaná na nařízení EU č. 604/2013 odkázala právě v souvislosti, že není možné žalobce předat ihned s ohledem na lhůty, zde uvedené, neboť jinak by mohlo dojít k jeho předání do Maďarské či Francouzské republiky ve lhůtě 48 nebo 72 hodin. Žalovaná neshledala žádné překážky realizovatelnosti předání a na podporu této své argumentace v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgány jsou v odůvodnění svého rozhodnutí povinny uvést úvahy, kterými se při rozhodování řídily, uvedla, že předání žalobce je reálné právě i s ohledem na to, že podle nařízení EU č. 604/2013 jsou Maďarská nebo Francouzská republika povinny účastníka řízení převzít.

K námitce žalobce, že existuje překážka jeho přemístění podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin, soud předně uvádí, že polemiku o tom, zda je možné předání žalobce do Maďarské či Francouzské republiky, např. s ohledem na systémové nedostatky je nutné především vést v řízení o předání cizince do odpovědného členského státu podle nařízení EU č. 604/2013, neboť právě v tomto řízení musí být přesně vyhodnoceny správním orgánem veškeré skutečnosti rozhodné pro realizovatelnost předání žalobce do toho kterého státu. Jak již soud shora uvedl, smyslem zajištění je naplnění jeho hlavního účelu, tedy předání, vycestování či správního vyhoštění cizince. Použitím institutu zajištění se předchází maření rozhodnutí o předání, vycestování či správním vyhoštění tím, že se cizinec nebude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Soud samozřejmě neopomíná, že logickým předpokladem zajištění je, že jeho účel bude moci být naplněn. Jestliže tedy žalobce byl zajištěn za účelem předání do Maďarské či Francouzské republiky, musí být předání, alespoň do jedné z těchto zemí potenciálně reálné a žalovaná byla povinna při svém rozhodování posoudit, zda zajištění žalobce splní svůj účel tedy, zda jej s ohledem na shora uvedené bude možné předat nejen do Maďarské republiky, ale také do Francouzské republiky. Námitky žalobce uvedené v čl. IV. žaloby, se primárně týkají systémových nedostatků v Maďarské republice. Nesmíme však opomíjet, že žalobce byl zajištěn z důvodu předání do Maďarské nebo Francouzské republiky. Ministerstvo vnitra při svém rozhodování o předání žalobce do příslušného členského státu podle nařízení EU č. 604/2013 může dospět k názoru, že Maďarská republika není státem příslušným pro posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, ale je jím Francouzská republika, kdy ani žalobce v podané žalobě nenamítal ve vztahu k Francii, že by zde docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. I právě s tímto ohledem musela žalovaná posuzovat reálnost naplnění účelu zajištění, učinit si tak předběžný úsudek o tom, a to nikoliv pouze s ohledem na žalobcem namítanou nemožnost jeho předání do Maďarska, ale také s ohledem na možnost, že může být předán do Francie.

K poukazu žalobce, že ze statistických údajů bylo v roce 2015 podáno v Maďarské republice celkem 174.455 žádostí o mezinárodní ochranu přičemž celkem bylo vydáno pouze 3420 rozhodnutí, kdy v posledním čtvrtletí došlo k výraznému poklesu a vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně, tak nebude zaručeno v průměrné době a tím dojde k porušení výše uvedeného ustanovení procedurální směrnice, soud konstatuje, že z žalobcem předložené tabulky o počtu podaných žádostí, nelze dovodit, k jaké zemi se čísla v ní uvedená vztahují a

o čem vypovídají. Pouze z tabulky č. 2 je zřejmé, že počet vyřízených žádostí o azyl byl v roce 2015 celkem 3420, jak uvádí žalobce. Soud dále uvádí, že ze statistických údajů opět nelze dospět k závěru, že v případě žalobce nedojde k vydání rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud s ohledem na shora uvedené opětovně poukazuje na to, že žalobce byl zajištěn nejen k předání do Maďarska, kdy v souvislosti s tímto členským státem poukazuje na jeho systémové chyby, ale také za účelem předání do Francie, k čemuž je nezbytné přihlížet.

Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že i kdyby měl být přemístěn do Francouzské republiky, je třeba vžít v úvahu skutečnost, že žalobce prošel nejprve přes území Maďarské republiky, kde mu byly sejmuty otisky prstů a ze zprávy zveřejněné na internetových stránkách VIDA (Hic Asylum Information Database) vyplývá, že proces podle nařízení EU č. 604/2013 je ve Francouzské republice aplikován na všechny žadatele o azyl a v této souvislosti je pro určení příslušného státu rozhodující kritérium sejmутí otisku prstů. S ohledem na to žalobcová žádost o mezinárodní ochranu nebude ve Francii meritorně vůbec posuzována a tento bude předán do Maďarské republiky, jejíž systém neskýtá záruku projednání žalobcovy žádosti v přiměřené lhůtě a dále trpí dalšími systémovými nedostatky, na něž opakovaně upozorňuje organizace Hungarian Helsinki Committee (viz přiložená zpráva ze dne 18 září 2015). Soud k tomu uvádí, že pokud by Ministerstvo vnitra dospělo k rozhodnutí, že není možné předat žalobce do Maďarska a došlo by k jeho předání do Francie, je tato, stejně tak jako ČR vázána nařízením EU č. 604/2013, které ve svém čl. 3 odst. 2 stanovuje, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem. Pokud by tedy došlo k tomu, že by Francie zahájila řízení o předání žalobce do Maďarska, jistě by musela také posoudit, zda v Maďarsku nedochází k systémovým nedostatkům, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, jelikož by nemohlo dojít k předání žalobce pouze na základě zjištění, kde byly žalobci poprvé sejmuty otisky prstů. V této souvislosti soud poukazuje na výčet důvodů přijetí nařízení EU č. 604/2013, mezi nimiž je v pod č. 29 uvedeno, že by měla být zajištěna návaznost mezi systémem určení členského státu příslušného k posuzování žádosti podle nařízení (ES) č. 343/2003 a systémem podle tohoto nařízení. Podobně by měl být zajištěn soulad mezi tímto nařízením a nařízením (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva. S ohledem

na shora uvedené soud konstatuje, že Francouzská republika nemůže bez dalšího předat žalobce do Maďarska pouze na základě systému otisku prstů.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že v případě, že žadatele o azyl přichází ze třetí bezpečné země je možno dle maďarské úpravy jeho žádost odmítnout a vrátit jej do této země. Dle vládního nařízení považuje Maďarska republika za třetí bezpečnou zemi i Srbsko, přes nějž přichází do Maďarska 99% žadatelů, o azyl, tedy lze předpokládat, že touto cestou prošel i žalobce. Žalobce má za to, že Srbsko nesplňuje podmínky třetí bezpečné země ve smyslu ustanovení článku 38 procedurální směrnice. Soud uvádí, že mu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů o možnosti předání žalobce do Srbska. Nicméně podle žalobcem v žalobě poukazované směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, kterou je vázáno i Maďarsko, resp. podle čl. 38 odst. 1 členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle ve směrnici stanovených zásad. Podle čl. 38 odst. 2 procedurální směrnice použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že maďarské úřady by museli žalobci prokázat vazbu mezi ním a Srbskem, pro jeho předání do této země. Žalobce není možné do Srbska vydat bez dalšího. Dále soud uvádí, že v souvislosti s nyní posuzovanou zákonností zajištění žalobce není možné po žalované spravedlivě požadovat, aby při rozhodování o zajištění cizince, jež muselo být v daném případě vydáno v řádech hodin, vždy posuzovala, veškeré možné úvahy toho kterého členského státu a presumovala možná rozhodnutí ve vztahu k žalobci. Soud opět uvádí, že povinností žalované je, aby předběžně posoudila realizovatelnost hlavního účelu zajištění, v daném případě realizovatelnost jeho předání do Maďarska nebo do Francie, ke které ve vztahu k jejímu systému rozhodování o mezinárodní ochraně žalobce ničeho nenamítá.

Neopodstatněnou soud shledal argumentaci žalobce, že dalším nedostatkem maďarského azylového systému je možnost věcně projednat žádost o mezinárodní ochranu v tzv. zrychleném řízení, které vyústí v rozhodnutí, proti němuž neexistují účinné prostředky nápravy. To je dáno jednak extrémně krátkými lhůtami k podání žaloby k soudu a absencí odkladného účinku žaloby. V této souvislosti žalobce poukazyval na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. PL. ÚS 17/09. Maďarsko stejně jako ČR je vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. shora uvedená procedurální směrnice, nařízení EU č. 604/2013, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Maďarské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud dochází v Maďarsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu jsou kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu maďarských úřadů brojit přímo v Maďarsku.

K poukazu žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č.j. 49 Az 97/2015-82, kde krajský soud dospěl k závěru, že v Maďarsku dochází k systémovým nedostatkům, soud předně uvádí, že není vázán rozhodnutími jiných krajských soudů a zároveň poukazuje na fakt, že v případě řešeném Krajským soudem v Praze bylo přezkoumáváno rozhodnutí Ministerstva vnitra o předání žalobce do Maďarska, kdy soud

tedy dospěl k závěru, že toto není možné právě s poukazem na systémové nedostatky maďarské úpravy azylového řízení. Nicméně v nyní posuzovaném případě, byl žalobce zajištěn nejen za účelem předání do Maďarska, ale také za účelem možného předání do Francie, tudíž i kdyby soud dospěl k závěru, že v Maďarsku dochází k systémovým nedostatkům namítaným žalobcem, musí mít na zřeteli, že žalovaná rozhodovala za situace, kdy Ministerstvo vnitra ještě nerozhodlo o předání cizince, do určitého členského státu, a tak jej zajistila nejen za účelem jeho předání do Maďarska nebo do Francie.

K námitce žalobce, že v případě přemístění žalobce do Maďarska hrozí, že mu nebude během probíhajícího azylového řízení zajištěno žádné ubytování či jiná materiální podpora a bude tak vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy, soud uvádí, že je sice pravdou, že jsou v současné době střediska v Maďarsku přeplněná a dochází zde díky tomu k určitému snížení komfortu žadatelů. Nicméně tento snížený komfort nelze charakterizovat jako riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Navíc ze shora uvedené nelze dovozovat nemožnost přemístění žalobce do Francie, jak uvádí v podané žalobě.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaná při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážila všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měla na zřeteli základní zásady správního práva.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 4. dubna 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně